

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1909.

Выдано 5. Лютого

Ч. II.

Ч 2.

Ч. 17/орд. Архіерейске посланіе о св. великомъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословеніемъ
Епископъ Перемыскій, Самбѣрскій и Сянѣцкій.

Всечестному Духовенству мірскому и монашому и всемъ вѣрнымъ Нашей епархіи.

Миръ о Господь и наше Архіерейске благословеніе!

„И нынѣ глаголетъ ГДЬ Богъ вашъ: обратитесь ко мнѣ всѣмъ сердцемъ вашимъ въ постѣ и въ плачи, и въ рыданіи: И расторгните сердца ваша, а не ризы ваша и обратитесь ко ГДЮ Богу вашему, яко милостивъ и щедръ есть, долготерпѣливъ и многомилостивъ, и раскаявайся въ злобахъ“. Іоиль 2, 12. то значитъ: „такъ говоритъ Господь: навернѣтся до мене съ цѣлого сердца вашего, съ постомъ и плачемъ и рыданіемъ. И раздрѣтъ сердца ваши, а не одежды и навернѣтся до Господа Бога вашего, бо вѣнъ есть ласкавый и милосердный, терпеливый долго и богатый въ любовь и вышеій по надъ злобу“.

Тыми словами, дорогіи мои, розпочинаю я мѡй листъ до васъ при вступѣ до великого посту, тыми словами, якими Духъ св черезъ пророка Іоіиѣ еще въ старѡмъ завѣтѣ взывавъ людей до наверненя ся до Бога, до покуты, до задосить учиненя, до умертвленя себе, и я взываю васъ именемъ Церкви св. яко вашъ Архієрей и Владика, щобысьте той пѡстѣ св. назначеный для нашего покаянія и нашої поправы належито выкористали.

Грѣшніи мы передъ Богомъ, нашѣ блуды и провины, може навѣтъ беззаконія и злочины, суть великіи и многіи, и если не оденъ зъ насъ взгядный спокѡй має въ своимъ серцю и въ своимъ сумлѣню, то причина тому коротка память человека: забуває, кѡлько зла натворивъ, кѡлько кривды людямъ а образы Бога на его совѣсти тяжить. Але она вѡдѡзвеса, тая приспана совѣсть, она вѡдновится, тая притуплена память, лише, що може вѡдозве ся запѡзно, въ самѡй остатнѡй годинѣ смерти, коли то, якъ писателѣ церковніи говорятъ, передъ окомъ человека переходить цѣле его минувше житѣ; мѡже вѡдозве ся втоды, коли вже буде запѡзно покаяти ся, не стане часу навернутися до Бога, не буде сили, задосить учинити за всѣ грѣхи и беззаконія! Тожъ поки часъ, покутою и жалемъ, умертвленемъ и вѡдреченемъ ся вѡдъ роскошей свѣта того чиньмо задосить за нашѣ грѣхи и провины, позыскуймо ласку Божу, здобуваймо спокѡй для сердець нашихъ. И рѣчь то не нелика и не тяжка, тоє вѡдреченє ся и наверненє ся, если зважимо и пригадаємо собѣ множество и великѡсть нашихъ грѣхѡвъ. А прецѣнь суть люде, котріи ничего не хотятъ собѣ вѡдмовити, котріи идуть лише за похотями тѣла своего и мале вѡдреченє ся своихъ злыхъ привычокъ уважають яко кривду свою, яко укороченє ихъ щастя: „Миѡзи бо ходѣтъ, ѣхже многѣжды глагѡлахъ вамъ, нынѣ же ѣ плѣтъ глагѡлю, врагѣи кѣта Хрѣтова“. Філіп. 3. 18. т. з. „бо многіи, о котрыхъ я часто говоривъ вамъ а теперъ навѣтъ зъ слезами говорю, поступають якъ вороги креста Христова“. А дальше що слѣдує зъ тои неохоты нашої, вѡдмавляти собѣ того, що нашому тѣлу, нашѡй змисловости сприяє, що противится нерозумнымъ и самолюбнымъ бажанямъ нашего сердца, бажанямъ грѣшнымъ и волѣ Бога противнымъ, зъ того отже нашего самолюбія повстає невдоволенє, и то у дуже многихъ людей, въ всѣхъ верствахъ суспѡльности. Оно єсть причиною нарѣканя на Бога и на Церковь св., оно єсть причиною терпѣня и нещастя.

А если хочемо тіи небезпеченства вѡдъ насъ вѡдсунути, то мусимо въ сердца нашѣ впровадити назадъ духа вѡдреченя ся. Вже въ дѣти духа того вщѣпляти належить, и черезъ цѣле житѣ той духъ, той напрямъ душъ нашої має насъ провадити.

Коли першій грѣхъ на земли сповнено, то заразъ пѡзнавъ человекъ, що повиненъ покуту дѣлати, и такъ розвинулося почутє потреби покаяния и задосить учиненя. Тоє було нашимъ прародичамъ и всѣмъ ихъ потомкамъ такъ потрѣбне и такъ конечно, якъ лѣкъ для хорого. Невѣрство тому противится, представляє, що

належить на землі, въ дочаснѣмъ житію шукати повного щастя и вдоволеня, але оно лише побѣльшає розчарован , и невдоволенє, бо лише въ вѣдреченю ся, въ умертвленю можна знайти ратунокъ и вдоволенє и спасеніє. И тутъ справджують ся слова Апостола: „Слѣво ко крѣстное погивающимъ оубѣ юродство єсть, ѿ спасаемимъ нами сила Бжїа єсть“. (Корінт. 1. 18). Бо слово (проповѣдь) о крестѣ для тыхъ котрі гинуть, єсть глупотою и для насъ, котрі осягаємъ спасеніє, силою Божою. Отже духъ умертвленя, дорога креста, єсть пѣдставою христїанства, безъ того немислиме єсть житє пѣсля науки Христовой.

Цѣле житє Спасителя, вѣдъ ясель въ стаєнцѣ ажъ до смерти крестной то одно пасмо терпѣня, гѣркогo вѣдреченя ся и добровѣльного пониженя. Пророкї напередъ видять въ Нѣмъ челоувѣка, котрого долею є страданє, пониженє и ганьба. Єго смерть на крестѣ яко задоситьучиненє за цѣлый родъ людскїй представляє намъ Церковъ щоденно въ службѣ Божой, той жертвѣ нового завѣта, коли розпочавъ Свѣй урядъ учительскїй, то ясно сказавъ, кто може бути Єго ученикомъ, кто може бути христїаниномъ: „Ѣще ктѣ хѣщєть по мнѣ ити, да ѡвѣржетса себѣ, ѿ вѣзметъ крѣтъ свѣй, ѿ по мнѣ градѣтъ.“ (Мат. 16. 24) „Кто хѣще ити за мною, най выпре ся себе, и вѣзме крестъ свѣй и иде за мною“. Нѣмъ Христосъ завѣзавъ Своихъ учениковъ, щобы послѣдовали Єму що до вѣреченя ся себе, що до вѣдреченя ся, но напередъ ясно и докладно предсказавъ имъ свои страданїя, якъ читаємъ у св. Евангелиста Матея. Апостолы настрашилися того; они не могли поняти, щобы Сынъ Божїй такой ганьбѣ и такимъ страстемъ мавъ ся пѣддати. Св. Петро зъ любви до Христа не хѣще того зрозумѣти, щобы єго учитель и Спаситель мавъ такїй тяжкїй крестъ на Себѣ взяти. Але Христосъ въ острыхъ словахъ вытыкає тое Петрови що вѣнъ, котрого головою Своєи Церкви поставивъ, хѣще Єго вѣдвести вѣдъ тыхъ страданїй, якими по волѣ Божой цѣлый свѣтъ вѣдкупити має.

Тое таїнство креста Христосъ Своимъ ученикамъ що разъ бѣльше вѣдкривавъ, щобы ихъ вѣра була сильна, коли прїйдуть на нихъ часы пробы и они прїйшли до передсвѣдченя, що имъ не годится бути бѣльшими и лѣпшими по надъ свого учителя, що якъ вѣнъ терпѣвъ, и они терпѣти мусять и двигати крестъ свѣй, щобы Єму пѣдѣбными статися.

И не говорѣтъ, дорогї братя, що наука о крестѣ вѣдносится лише до Апостолѣвъ, до першихъ христїанъ, або лише до душъ выбранныхъ, не говорѣтъ, що Богъ не може такихъ условїй ставити, що въ нашой натурѣ лежить, утѣкати вѣдъ болю и терпѣня. Христосъ того вѣдъ насъ ясно вымагає, бо якъ оповѣдає св. Марко, було такъ: „Ѣ призвавъ народы съ оубѣнникї своими, рече ѿмъ: Ѣже хѣщєтъ по мнѣ ити, да ѡвѣржетса себѣ, ѿ вѣзметъ крѣтъ свѣй, ѿ по мнѣ градѣтъ“ (Мар. 8. 34.) „И закликавъ народъ зъ своими учениками, та сказавъ имъ: Кто хѣще ити за мною, най вѣрече ся себе самого, и вѣзме крестъ свѣй и най иде въ слѣдъ за мною.“ А св. Лука говоритъ: „Глаголаше же ко всѣмъ: Ѣще ктѣ хѣщєтъ по мнѣ ити, да вѣзметъ крѣтъ свѣй.“ (Мар. 9. 24). Длятого нема инной дороги: кто

признаеся до Христа, кто хоче за Ёго наукою ити, кто хоче душу свою спасти, той мусить себе выречися, свѣй крестъ на себе взяти, и ити за Спасителемъ.

Що то значить себе выречи ся? То значить выречися власныхъ пожаданъ и привичокъ и похотей и поборювати самолюбство; то значить поѣдати ся цѣлковито волю Божой, хотяйбы тое було натуръ людской и немиле и тяжке. Що то значить выречи ся себе? пытае св. Григорій В. Ото диви: кто бувъ гордый а черезъ навернене ся до Христа, ставъ ся покѣрнымъ той вырѣкъ ся себе. Кто бувъ распустный а черезъ востремезливѣсть ставъ ся чистымъ, той вырѣкъ ся себе. Кто бувъ захланый и скупый а вже не дбае о грошѣ але дѣлится своимъ добромъ зъ бѣдными и потребующими, той певно вырѣкъ ся себе. Отже мы вырѣкаемо ся себе, коли давного чоловѣка въ насъ опускаемо а стремимо до нового, до котрого мы покликаны. Кто не може ся вѣдѣлѣти вѣдъ себе самого, не дѣйде до того, що понадъ нимъ есть“.

Мы не есмы самѣ для себе цѣлею, кѣнцемъ и назначенемъ, мы есмы сотворѣнными и назначенными, щобысмы славу Бога поѣносили и ширили, Ёго познавали, Ёму служили и Ёго любили. Для того злученя ся зъ Богомъ намъ все трудити ся треба, и старатися, щобысмы злѣ склонности нашей упавшой природы побѣждали. Чоловѣкъ е найвысше и найкрасше сотворѣне въ видимой природѣ. — Мае розумъ и свободну волю, стремить до правды и до посѣданя найвысшого добра; але анѣ его розумъ, анѣ его воля не суть досконалыми. Оба ти свойства зъ природы ограниченѣ стали ся черезъ грѣхъ прародичѣвъ уломными: розумъ затемненный, воля склонна до злого. Каждый мусить переходити тую внутренну борбу, о котрой св. Ап. Павло говорить: „Бѣми бо, ꙗко законъ Духовенъ естъ, ꙗзъ же плѣтвенъ есмь, прѣданъ подъ грѣхъ. Еже бо содѣваю, не разумѣю: не еже бо хощѣ сѣ творю: но еже ненавиждѣ, то содѣлаю. Ктѣ мѣ избѣвитъ ѿ тѣла смѣрти сѣмъ? — пытае ся и вѣдповѣдае: „благодать Бога черезъ Иисуса Христа Господа нашего“.

Тую ласку Божу мы маемо собѣ выпросити черезъ молитву, якъ дѣти у вѣтця. Мы слабѣи и немѣчнѣи и що до розуму нашего и що до воли, а Богъ всемогучѣи. Мы узнаемо нашу цѣлковиту зависимѣсть вѣдъ Бога, а тое дѣеся въ молитвѣ. Если чоловѣкъ опре ся о помѣчь Божу, если ласка Бога силу воли его скрѣпитъ, его розумъ просвѣтитъ, втоды вѣнъ зможе опертися грѣшнымъ похотямъ, зможе увѣльнитися вѣдъ гордости и зарозумѣлости, и поѣнестися до Бога, вѣчного сонця правды и любви. Щасливый чоловѣкъ, котрый поѣзнае свою немѣчь и слабѣсть и у Бога помочи шукае. Въ короткѣмъ часѣ поѣзнае вѣнъ, що цнота въ его серци вмагаеся, що вѣнъ зближаеся до Бога. Але надъ тымъ треба потрудитися, тое треба собѣ запрацьовати, выбороти собѣ. — Св. Ап. Павло описуе намъ тую борбу. Поѣнесеный ажъ до третого неба переходивъ потѣмъ тяжкѣи покусѣ. Три разы молився о вѣдверненя ихъ а Господъ вѣдповѣвъ ему: „Довѣкѣтъ ти благодать моѣ: сила бо моѣ въ нѣмоци совершаеся.“ (II. Кор. 12. 9.) „Досить для тебе моѣи

ласки: бо сила моя совершає ся въ немочи.“ — И Апостолъ въ своихъ смуткахъ маючи ласку Божу „має велику потѣху“. Чимъ бѣльше отже чоловѣкъ себе вырѣкаєся и черезъ борбу свои злѣ склонности побѣджає, тымъ выше поѣносится въ житю ласки, тымъ сильнѣйше злучаєся зъ Богомъ. И втоды вѣнъ непривязує значеня до дѣбръ и утѣхъ и почестей свѣта того. Бѣдный зноситъ терпеливо и безъ зависти свою нужду и тѣшится, що є подобный убогому Спасителеви. Богатый дѣлится зъ бѣдными и въ покорѣ стаєся убогимъ духомъ, не привязуєся до своихъ богатствъ. Обоихъ однако духъ вѣдреченяся провадитъ до спокою душевного, до Бога, до правдивого щастя.

А коли черезъ нашу працю и внутренню борбу нашъ розумъ и наша воля вже поѣдалися таинствамъ вѣры, то и нашѣ плечѣ мусять поѣдлатися поѣдъ тягаръ креста: „Ѣще ктѣ хѣщєтъ по мнѣ ѣти, да ѣвержєтъся себѣ ѣ вѣзметъ крѣтъ свой, и послѣдѣетъ мнѣ.“ (Лук. 9. 23).

Що хоче Христосъ выразати тымъ словомъ „крестъ?“ Апостолы розумѣли тоє добре. Втоды пановали въ Палестинѣ Римяне и карали засуженныхъ на смерть въ той спосѣбъ, що прибывали ихъ на крестѣ. Тожъ Апостолы бачили не одного, якъ двигавъ крестъ, на котрѣмъ мавъ бути розпѣтымъ. Отже поѣдъ тымъ словомъ „крестъ“ розумѣє Спаситель кожде терпѣнє, кожду противнѣсть, всякій трудъ и працю, якѣ може Ёго св. законъ на людей накладати. Вѣсьо, що може въ житю христѣянина бути тяжкимъ, прикрѣмъ, сумнымъ, вѣсьо тоє є частѣю креста. И тѣи пожертвованя, и тѣи переслѣдованя, и працѣ и труды и слабости и нужды и клопѣты нашего стану — вѣсьо тоє єсть крестомъ.

Тоє двиганє креста єсть конечнымъ, вѣдъ того мы вѣльными бути неможемо, чи хочемо, чи не хочемо, чи зъ вѣрою поѣдаємо ся тому тягаревѣ чи бунтуємо ся супротивъ того и наръкаємо — креста неunikнемо. И тоє єсть конечнымъ варункомъ, щѣбы мы могли душѣ нашѣ ратовати, бо призначенє чоловѣка не лежить въ безграничнѣй силѣ, выuzданѣй свободѣ, богатствѣ и добрѣтъ, такъ якъ и цѣлыхъ народѣвъ, але въ розшируваню и поглублюваню царства Божого на земли въ здобутѣ правды и цнѣты.

А люде теперъ инакше судять и думаютъ. Вѣсьо радѣбы до якъ наибѣльшого добра дочасного доходити, кождый бажає собѣ скоро и въ легкѣй спосѣбъ статися можнымъ и богатымъ. Здавалобы ся, що наибѣльше щастє чоловѣка, то грошѣ и тоє, що за грошѣ купити можна.

Певно, що Богъ намъ неказує въ уцтвивый и розумный спосѣбъ старати ся о добра дочаснѣ, забезпечити собѣ будучнѣсть свою и будучнѣсть своєи родини, заощадити собѣ и придбати маєтку на часъ потреби чи слабости. Тоє єсть навѣтъ нашимъ обовязкомъ. Такожъ неказанє намъ, щѣбы мы старалися о лѣпшѣй и выгѣднѣйшѣй станѣ, и щѣбы мы уживали тоє вѣсьо, що наука и праця людска здобула для людского добра. Але христѣянинови не вѣльно уважати богатства и достатки свѣта

того яко найвысшу и одиноку цѣль житя, не вѣльно нарѣкати, если єго ближньому лѣпше ведесе, якъ єму, если вѣнъ тяжше мусить працьовати, якъ другий. То незадоволенє изъ своего стану, тая зависть, тоє нарѣканє, то єсть не похристіянськи и грѣшне. То неможливе, щобы щастє чоловѣка залежало вѣдъ богатствъ. Тїи природнїи добра, страва, напѣй, одежда, помешканє суть лише на тоє, щобы наше житє удержати. Не суть они цѣлею, але средствами. „Рече жє къ нїмъ: влудїте и хранїтєся ѿ лихѣйства, іакѡ не ѿ їзвѣтка кѡмѣ живѣтъ єгѡ єсть ѿ їмѣнїа єгѡ. (Лук. 12. 15.) „При тѡмъ сказавъ имъ: стережѣтся и хоронѣтся лакѡмства, бо житє чоловѣка не зависить вѣдъ надмѣру того, що має“.

Обовязокъ той, ставити добра вѣчнїи понадъ дочаснїи дотычить не лише кожного поодинокого чоловѣка але и цѣлїи народы. Сила, могучѡсть, щастє и добро суспѡльности и цѣлыхъ народѡвъ не почиває вѣ безмѣрныхъ богатствахъ и вѣ безконечнѡмъ добробутѣ, але вѣ моральнѡмъ порядку, вѣ розширеню царства Божого, вѣ уладженю вѣдносинъ на пѡдставѣ Єго св. заповѣдей.

Если суспѡльнѡсть христіянська опресе на правдѣ и цнотѣ, то виробить зъ помежи себе честнїи, шляхотнїи, чистїи и сильнїи характеры, и буде мати красну будучнѡсть. Той нарѡдъ буде правдиво крѣпкимъ, де буде правдива шляхотнѡсть, оперта на цнотѣ и законахъ Божихъ, и колибы на такїи нарѡдъ прїйшли тяжкїи удары и прикрїи хвилѣ, вѣнъ побѣдить, вѣнъ пѡднесе ся маючи за идеаль правду, цноту и Бога!

Спаситель, дорогїи братя, яко наймудрѣйшїи учитель, показовавъ намъ дорогу вѣ всѣмъ. За Нимъ, яко нашимъ провѡдникомъ и нашимъ прикладомъ мы всѣ поступати маємо. Длятого Апостоль вказуючи на примѣръ Спасителя, заохочує насъ до терпеливости вѣ терпѣнїяхъ: „Кзирѡючи на начѡльника вѣкры, ї совершителя Іисѣса, їже вмѣстѣ предлежащїа ємѣ рѡдѡсти, прѣтерпѣ крѣстѣ, ѡ срамотѣ не радївѣ, ѡдѣснѣю прѣстѡла Бжїа сѣде. (Евр. 12. 2.) „И дивѣмся на творця и доконателя вѣры Іисуса, котрый вмѣсто радости, яку мавъ передъ собою, претерпѣвъ крестъ, не зважавъ на соромъ, и засѣвъ по правицѣ престола Божого“. Воинъ иде смѣло вѣ бѡй, коли бачить, що єго воевода иде напередъ, такъ и христіанинъ иде вѡдважно напередъ, если бачить, що єго Господь и Спаситель иде передъ нимъ. Длятого Христосъ каже: послѣдуй менѣ, иди за мною, неси крестъ за мною, не за свѣтомъ, не за твоими прїстрастями. Всѣ тїи, що идутъ за свѣтомъ, и за прїстрастями, двигаютъ часто дуже тяжкїи крестъ, мусятъ перетерпѣти не одно упокоренє, перенести много трудѡвъ и клопотѡвъ, але свѡй крестъ двигаютъ они не Христа ради. За мною иди, кличе Христосъ, и страдай вѣ имя тыхъ пересвѣдченъ, зъ якими я перетерпѣвъ крестну жертву за спасенє роду людского. „Хрѣтѣ ѡубѡ пострадавшѣ за ны плѡтїю, и вѣи кѣ тѣже мѣсль вѡвѡрѣжитєся: занѣ пострадавшїи плѡтїю, прѣстѡ ѿ грѣхѡ. (Петр. 4. 1.) „Понеже отже Христосъ терпѣвъ за насъ тѣломъ, то и вы узбройте ся тою самою мыслію; бо кто утерпѣвъ на тѣлѣ, той перестаетъ грѣшити“, говоритъ

св. Петро, длятого въ насъ має наступити цѣлковита перемѣна и зачати ся нове житє. Кровь Христова поплила на крестѣ, щобы сердце чоловѣка обмити, щобы тоєже змякчити и оживити.

Наши сердца очищені кровію Агнца непорочного, якъ можемо тїже каляти болотомъ грѣха? Наши ноги мы очистили вѣдъ пороку земскиъ похотей, якъ можемо ихъ на ново занечищати? „Или не вѣстє, ѡкѣ тѣлесѣ вѣша храмъ живѣщаго въ васъ свѣтаго Дѣха сѣтъ, єгоже имате ѿ Бога, и не вѣстє свои? Куплени бо єстє цѣною: Прославити оубѣ, Бога въ тѣлесѣхъ вѣшихъ, и въ дѣлахъ вѣшихъ, ѡже сѣтъ Бжїа.“ (Кор. 6. 19).“ Чиже не знаєте, що тѣла ваші суть храмомъ свѣтаго Духа, котрый въ васъ мешкає, и котрого маєте вы вѣдъ Бога, и не єстє свои? Вы бо єстє куплені цѣною. Длятого прославляйте Бога въ тѣлахъ вѣшихъ и въ душахъ вѣшихъ, котрі суть Божиими.“ Тожъ стережѣтєся неволѣ грѣха, поглядаючи на цѣну, за яку мы куплені. Наше смертельное и грѣшное тѣло очистивъ Іисусъ Христосъ, непорочный Агнецъ, и украсивъ тоєже такъ, що оно дорожше якъ золото и жемчуги, що оно стало ся мешканємъ св. Духа. Чиже не справедлива рѣчь, щобы мы, памятаючи на тоє, на тоє высоке достоинство и тую велику честь, тѣло наше и всѣ силы єго посвятили Богу? Тожъ потрудѣмся надъ тымъ и посвячаймо себе Богу, а то въ той спосѣбъ, що будемо ревно и щиро сповняти обовязки нашего стану, що будемо крѣпко поборювати наши злі склонности, привычки и пристрасти; що терпеливо зносити будемо клопоты житейскі, долегливости, слабости а навѣтъ — сли такъ Богу подоба ся — и нещастя.

Кѣлько то на каня и недоволєня уникнимо, сли тї кресты, якї Богъ на насъ зсилає, будемъ принимати яко охорону супротивъ грѣхѣвъ, яко доказъ ласки Божїи!

Тожъ розважаючи въ тѣмъ св. постѣ спасительнї страсти Христовї вырѣбляймо собѣ того Духа, котрый намъ вскаже ити за Христомъ Спасителемъ, стояти пѣдъ крестомъ Господнемъ, приймати радо, що Богъ дає и стремѣти до злучєня ся зъ Нимъ. А втоды той постъ св. принесе намъ правдивый пожитокъ и мы зъ радостію сердечною будемо могли обходити св. Воскрєсеніє!

Благодать Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышлї въ недѣлю о. Мытари и Фарїсеи дня 18(31) сѣчня 1909.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Поручаемъ Всч. Духовеньству повышїй листъ пастырскї оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохїяхъ, до котрыхъ дочернї церкви належать, має ся той листъ въ кождѣй церквѣ оголосити, починаючи вѣдъ недѣлѣ мясопустной.

Оо. Катехиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могутъ, пѣсля обставинъ, листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вѣдповѣдну експорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаемъ благородно поучати вѣрныхъ о приписахъ

въ тѣмъ взглядѣ оголошенныхъ на Синодѣ дієцезальнѣмъ въ Перемышлі въ роцѣ 1898., то єсть о ухваляхъ Синоду провинціального Львѣвскаго зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшенія вѣдъ посту, то удѣляемъ тои власти Всеч. Духовенству, на що особенно звертаемъ увагу Всч. ОО. катихитѣвъ, щобы вѣдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшенія вѣдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львѣвскаго.

Рѣвночасно позваляемъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ вышше 2.000 душъ розпочинати св. сповѣдь пасхальну вѣдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вѣдъ 3. Понедѣлка св. великаго посту. Сповѣдь пасхальна кѣнчить ся зъ днемъ праздника Вознесенія Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ: 1) умысле челоуѣкоубійство и 2) согнане челоуѣческаго плода (*secuto effectu*).

Кромѣ того силою вѣдъ св. апостольскаго Престола на пятилѣте Намъ удѣленою, удѣляемъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утрачене право, *petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consaguinea vel consaguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti*, що дѣлати ся має въ слѣдуючій способъ: По выголошенію формы розрѣшенія св. Тайны Покаянія, (а звертаемъ увагу Всч. О. Сповѣдникѣвъ, що форма розрѣшенія має докладно высказати ся при кождѣмъ сповѣдаючимъ ся, иначе каючійся не одержавъ розрѣшенія) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу удѣленою, а менѣ вѣдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вѣдъ своего мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плодскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего), поповнень утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Такожь удѣляемъ до кѣнца бѣжучаго року 1909 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказані, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченія въ слѣдующихъ случаяхъ:

- 1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;
- 2) при сповѣди загальнѣй, если тая сповѣдь загальна єсть конечна;
- 3) при сповѣди женихѣвъ передъ вѣнчанемъ, если вже нема часу до Насъ вѣднести ся.

Вѣдъ Еп. Ординаріята

Перемышль 31. Сѣчня 1909.

† КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Ч. 3.

Ч. 575. О духовныхъ реколєкціяхъ въ Кристинополи..

Реколєкціи духовнїи для священникѣвъ вѣдбудуть ся въ монастыри ОО. Василіанъ въ Кристинополи въ сегорѣчнѣмъ тыждни сыропустнѣмъ, почавши вѣдъ понедѣлка до

пятницѣ. — О томъ завѣдомляе ся Всч. Духовенство и завывае ся до участи, особливо зъ поблизкихъ деканатѣвъ, зъ тымъ, що пѣсля заявленя Преп. О. Игумена Монастыря, наибѣльше 26 священникѣвъ буде могло въ тымъ монастыри помѣститись.

Намѣряючій проте взяти участь въ тыхъ реколѣкціяхъ, зволять напередъ, завчасу порозумѣтись зъ Преп. о. Настоятелемъ монастыря и очѣкувати вѣдъ тогожъ вѣдповѣди, чи буде для нихъ мѣсце, щобы въ тыхъ духовныхъ вправахъ могли участвовати.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята

Перемышль, 30. Сѣчня 1909.

Ч. 4.

Ч. 574. Речинець св. Рукополаганя въ Ёреи.

Кандидаты духовного стану, покѣнчившій науки богѣсловскій и желаючій принять св. Рукополагане, мають внести подане до дня 16. лютого 1909 и представити ся лично дня 23. лютого с. р. о годинѣ 9. передъ полуднемъ въ канцеляріи Еписк. Консистеріи по выслуханю св. Літургіи въ катедр. Храмѣ.

До поданъ належить долучити: 1) свѣдоцтва всѣхъ наукъ школьныхъ; 2) моральности; 3) здоровля; 4) убожества, подтвержденного ц. к. Староствомъ; 5) супружества, если женатъ; 6) удоволеня повинности войсковою.

Вѣдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль, 27. Сѣчня 1909.

Ч. 5

Ч. 713. Оголошене конкурсу на запомоги зъ Товариства св. Ап. Петра.

Выдѣль филии Товариства запомоги убогихъ гр. кат. церквей им. св. Ап. Петра пѣдъ днемъ 1. лютого 1909 просить о оголошене слѣдуючого:

„Выдѣль Товариства им. св. Ап. Петра въ Перемышли оголошуе отсимъ конкурсъ на запомоги для убогихъ церквей. Потребуючій церкви вносять прошеня написані мѣсцевымъ священникомъ и затверджені вѣдпоручникомъ деканальнымъ, посредствомъ Всч. Урядѣвъ деканальныхъ найпѣзнѣйше до 15. марта 1909 р. Примѣчае ся, що сума назначена въ томъ роцѣ до роздѣлу на запомоги выносить 3229 К 71 с.

Вѣдъ Выдѣлу Товариства им. св. Ап. Петра для запомоги убогихъ церквей въ Перемышли, дня 1. лютого 1909. о. Мрыць, предсѣдатель. о. Василькевичъ, секретарь“.

Се подае ся до вѣдомости Всеч. Клиру епархіального.

Вѣдъ гр. кат. Ординаріята.

Перемышль, 2. Лютого 1909.

Ч. 6.

Ч. 349. Статутъ Товариства св. Ап. Павла у Львовѣ.

Зъ тымъ числомъ Вѣстника епарх. пересылає ся Всч. Духовенству надѣсланный ту новый статутъ Товариства св. Ап. Павла и вѣдозву тогожъ Выдѣлу дотычачу выдавництва Товариства.

Вѣдъ Еп. гр. кат. Ординаріята.

Перемышль, дня 27. Сѣчня 1909.

Ч. 7.

Ч. 351. О наданю етіпендій богослуж. фундаціи б. п. Григорія Шашкевича.

Перемыска гр. кат. катедральна Капитула надала богослужебній стіпендіи зъ фундаціи б. п. Архіпресвитера Григорія Шашкевича на р. 1909 слѣдующимъ Среямъ:

1. Антоничеви Василю, сотруди́кови въ Недѣльнѣй.
2. Фуглевичеви Михаилу, сотруди́кови въ Жовтанцяхъ.
3. Твердохлѣбови Антонію, сотруди́кови въ Олещичахъ.
4. Пасѣчиньскому Теодору, сотруд. въ Радымнѣ.
5. Андрейчикови Петру, сотруд. въ Мякиши новѣмъ.
6. Грушкевичеви Теодору, сотруд. въ Михалевичахъ.
7. Топольницкому Володим. сотруд. въ Плоскѣмъ.
8. Козенцѣ Александру, сотруд. въ Подемщинѣ.
9. Калиновичови Григорію, парохѣ въ Долинахъ.
10. Пясецкому Зенону, парохѣ въ Турочкахъ.

Вѣдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, 25. Сѣчня 1909.

Ч. 8.

Ч. 376. О змѣнѣ назвиска о. Михаила Дяка на „Родошицкій“.

Высоке ц. к. Намѣстничество рескриптомъ зъ дня 23. падолиста 1908 Ч. 147.827 позволило на змѣну родового назвиска о. Михаила Дяка на „Родошицкій“.

Вѣдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, 25. Сѣчня 1909.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію прийнятї:

- Ч. 8467. На парохію Старява: 1. Моравскій Ієронимъ, 2. Господаревскій Іоанъ, 3. Вербицкій Георгій, 4. Насальскій Волод, 5. Виковичъ Алекс., 6. Шандровскій Іос., 7. Юрчакевичъ Мих., 8. Шумелда Іоанъ, 9. Миколаєвичъ Конст., 10. Полянскій Ник., 11. Хилякъ Анатоль, 12. Дяковъ Теодоръ, 13. Гоцкій Алекс., 14. Фенякъ Мих., 15. Домбровскій Діон., 16. Накловичъ Мих., 17. Пшепюрскій Андрій, 18. Стецевъ Романъ, 19. Дацько Мих., 20. Венгриновичъ Волод (зъ Бѣлича), 21. Хилякъ Евгеній, 22. Горчицкій Іос., 23. Прійма Іоанъ.
- Ч. 8470. На парохію Мервичѣ: 1. Насальскій Волод, 3. Кмицикевичъ Савинъ, 3. Лахъ Дмитрій, 5. Дацько Мих., 5. Кончило Вікторъ, 6. Горчицкій Іосифъ, 7. Хилякъ Евгеній, 8. Присташъ Юліанъ.

Презенты получили:

- Ч. 8473/08. о. Рыхлевскій Волод. на парохію Конюшки королевскій.
- „ 316. „ Венгриновичъ Илярій на парохію Команьча.
- „ 512. „ Кошель Іосифъ на парохію Белзецъ.
- „ 576. „ Гамерскій Іоанъ, на парохію Чашинъ.

Вѣдличія крылошаньскій получили:

- Ч. 1029/08. о. Цапиньскій Петро, парохъ въ Берестѣ.
- „ 1674/08. „ Лаврецкій Василій, парохъ въ Варяжи.
- „ 8185/08. „ Шатыньскій Михаилъ, парохъ въ Тыравѣ сѣльній.

Именованя:

- Ч. 454. Всеч. о. Копыстяньскій Климентій, парохъ въ Регетовѣ им. орд. шк. комисаремъ до ц. к. гімназіи въ Горлицяхъ.
- Ч. 455. Всеч. о. Савчакъ Іоанъ, им. орд. шк. комисаремъ до ц. к. гімназіи въ Жовквѣ.
- Ч. 169. о. Клишъ Теофилъ, парохъ въ Волковыѣ поставленъ доѣзджающимъ сопомочникомъ пароха въ Терцѣ.
- Ч. 424. о. Лѣщиньскій Іосифъ поставленъ управ. сопомочникомъ въ Угерцяхъ незабитовскихъ.
- Ч. 5370/08. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 13/8 1908 Ч. 97903 продовжило дотацію рѣчныхъ 600 к. зъ фонда рел. на дальшій рѣкъ для сопомочника въ Пелнѣ.

- Ч. 5371/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 13/8 1908 Ч. 81787 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Тарнавцѣ.
- Ч. 5391/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 18/8 1908 Ч. 104820 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Валявѣ.
- Ч. 5515/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 25/8 1908 Ч. 82273 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Подемщинѣ.
- Ч. 5517/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 25/8 Ч. 81785 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Добрусинѣ.
- Ч. 5600/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 28/8 1908 Ч. 112790 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Михалевичахъ дек. Дрогобыцкого.
- Ч. 5723/08. Тоє розпорядженємъ зъ 7/9 1908 Ч. 114516 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Новѣй веси.
- Ч. 5746/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 11/9 1908 Ч. 117411 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Яблѣнцѣ.
- Ч. 5747/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 15/9 1908 Ч. 121101 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Новѣмъ мѣстѣ.
- Ч. 5771/08. Тоє розпорядженємъ зъ 2/9 1908 Ч. 99044 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Дальовѣй.
- Ч. 6004/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 21/9 1908 Ч. 121099 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Стебнику.
- Ч. 6091/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 23/9 1908 Ч. 122980 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Хашовѣ.
- Ч. 6138/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 27/9 1908 Ч. 124416 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Чертежи.
- Ч. 6214/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 29/9 1908 Ч. 16545 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Флюрынцѣ.
- Ч. 6215/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 27/9 1908 Ч. 124553 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Ванѣвцѣ.
- Ч. 6451/08. Тоє розпорядженємъ зъ д. 2/10 1908 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Тулиголовахъ.
- Ч. 7033/08 Тоє розпорядженємъ зъ д. 2/11 1908 Ч. 243710 продовжило таку саму дотацію для сопомочника зъ Зиндрановѣй.
- Ч. 8169/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 30/11 1908 Ч. 158501 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Карликовѣ.
- Ч. 8367/07. Тоє розпорядженємъ зъ д. 10/12 1908 Ч. 158789 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Боршевичахъ.
- Ч. 8557/08. Тоє розпорядженємъ зъ д. 14/12 1908 Ч. 145528 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Себечовѣ.

Вѣдъ гр. кат. Еписк. Консистеріи
Перемышль, 2. Лютого 1909.

† КОНСТАНТИНЪ,
Епископъ.
О. Іоанъ Стрыйскій,
Капцлеръ.